

Redaktör'n

Foto: Birgit Grönqvist

Fastetid och bönetid

Kyrkans fastetid började på askonsdagen den 2 mars och varar 40 dagar fram till påskdagen, då vi firar att Jesus övervann döden när han uppstod från de döda.

Under fastan ser vi fram mot påskens händelser och förbereder oss för dem. Jesus tog all vår skuld på sig och försonade oss med Gud, när han oskyldig lät offra sig på Golgata kors. Han öppnade en väg till förlåtelse och evig gemenskap med Gud, för den som vill omvända sig och tro på det glada budskapet.

Torsdagen den 24 februari vaknade vi upp till ett nytt blad i historien. Rysslands president hade invaderat Ukraina, ett demokratiskt självständigt land. Fasta och bön fick en djupare innebörd och blev en angelägnare möjlighet. Vår biskop Christian Alsted kallar oss alla att stå tillsammans med metodisterna i Ukraina och be om försoning och fred.

I det här numret av Kustbandet kan du också läsa om hur metodistförsamlingarna i Ukraina hjälper flyktingar. Du får tips på hur du själv kan bidra. Du får också läsa om hur livet har utvecklats för två män med en annan etnisk bakgrund än vår nordiska. Den ena mannen sökte sig till Finland för att studera vidare och den andra mannen kom till Sverige för att söka asyl.

Alla coronarestriktioner togs bort den 1 mars även om handtvätt, att hålla avstånd och bära mask fortfarande rekommenderas. Det betyder att församlingarnas verksamhet har börjat öppnas upp. Du kan läsa om en planerad utfärd, inspirationshelg, läger och årskonferens. Låt oss söka oss tillbaka till gemenskap med både Gud och människor!

Birgit Grönqvist

Jesus uppstod från de döda!

"Men Petrus steg upp och sprang till graven, och då han lutade sig in, såg han endast linnebindlarna. Och han gick hem, fylld av förundran över det som hade hänt!". Lukas evangelium 24:17

Den kristna tron betyder allt

Emmanuel Acquah är född i Ghana i Västafrika. Han är 45 år gammal. I höst har han bott femton år i Finland, varav de fyra senaste åren i Vasa. Han är gift med Charlotta, 38 år och tillsammans har de tre flickor, MacKenzie, snart åtta år, Chanel, två år, och Hailey, fem månader.

Vem är du Emmanuel?

– Jag är ghanesisk, kristen, far, man, bror och vän, svarar Emmanuel på sitt öppna vänliga sätt. Jag föddes i en stad i Ghana som heter Koforidua. Jag är en tvilling och min bror bor i Åbo.

Emmanuels familj bestod av åtta personer, med fyra äldre syskon. Ett av syskonen dog som ung. Föräldrarna tjänade inte så mycket på sina arbeten. Familjen hade precis vad de behövde, men inget mer. På grund av pappans arbete flyttade familjen ofta, till olika delar av landet. Den ständiga rörelsen och de olika kulturella sammanhangen, gav en interkulturell kompetens och anpassningsförmåga till olika förutsättningar och situationer i livet och till att uppskatta livets små saker, vad man har och människorna omkring sig. När syskonen växte upp fick de lära sig att tro på Gud och att be till Gud för det som de behövde, men också att arbeta hårt för att nå sina mål.

– Vi var ganska duktiga i skolan, berättar Emmanuel. Under några perioder i gymnasiet fick jag och min tvillingbror statliga stipendier.

Skoltiden i Ghana avslutades med en kandidatexamen. Sedan flyttade Emmanuel och hans bror till Storbritannien för att arbeta och spara pengar för fortsatta studier. I september 2007 kom Emmanuel till Finland. Här har han fullbordat en magisterexamen i utbildningsvetenskap och en i socialpolitik. Han har också tagit en doktorsexamen i pedagogik 2015. Emmanuel har varit universitetslärare i två år vid Åbo Akademi och för närvarande innehar han tjänsten som biträdande professor i utbildnings- och minoritetsstudier.

Vad ledde dig till Finland?

– Jag kom till Finland för att få en högre utbildning, svarar Emmanuel. Jag har alltid velat göra en magister- och doktorsexamen. Jag ansåg att Finland var en utbildningssupermakt, men annars visste jag väldigt lite om Finland. Ghananer känner främst till alla engelsktalande länder, eftersom vi koloniserades av Storbritannien och därför blev engelska vårt nationella språk.

Hur träffade du Charlotta?

– Vi träffades första gången i Metodistkyrkan i Åbo, berättar Emmanuel. Charlotta flyttade till Åbo 2010. Jag råkade vara i kyrkan vid hennes första besök. Hon ledde lovsången och under kyrkkaffet satt vi vid samma bord och talade om sport och orientering, som jag inte visste något om. Charlotta

bjöd med mig på en orientering och därifrån började vår vänskap. Den utvecklades när vi 2012 gick med i samma bibelstudiecell i kyrkan. Vi gifte oss i juli 2013.

Hur märks kulturskillnaderna i er familj?

– Vi har använt skillnaderna som en resurs för att bygga upp vår familj, svarar Emmanuel. Allt handlar om attityden som man har. Våra olikheter ger mer smak till våra liv, än vad de tar ifrån dem. Vi äter till exempel inte bara finsk mat, utan också ghanesisk, asiatisk och europeisk mat. Jag har också lärt mig att laga en del finsk mat ganska bra, konstaterar han.

Familjen är också tvåspråkig. Emmanuel talar engelska med barnen och Charlotta svenska. Familjens språk är engelska, men Emmanuel kan en del svenska. Barnen går i finskt dagis och gruppverksamhet. Charlotta älskar sport. Emmanuel har inget behov av till exempel vintersport, men älskar att spela fotboll och volleyboll.

Har du känt dig utsatt eller hotad på grund av din etniska bakgrund?

– Ja, tyvärr är Finland ganska diskriminerande mot personer från etniska minoriteter, säger Emmanuel, särskilt de med afrikansk bakgrund. Det finns massor av forskning som pekar på detta och jag har varit ett offer för det vid flera tillfällen, både på jobbet, på gatan, i offentliga utrymmen som parken och när jag söker tjänster som till exempel sjukvård.

Berätta om din väg till personlig tro.

Familjen gick i Metodistkyrkan. Emmanuel döptes och konfirmerades där när han fyllde 16 år, men han var fortfarande inte troende. Han var också med i kyrkokören och arbetade mycket som volontär.

– Jag hade inte personligen accepterat Jesus Kristus som min Herre och personlige frälsare, säger Emmanuel.

Förändringen inträffade när Emmanuel och hans tvillingbror gick på training college för att bli lärare. En söndag på hemväg från kyrkan, blev de stoppade av två främmande herrar, som började berätta om tron på Gud och om dopet i den helige Ande. Herrarna ville leda dem i processen att ta emot Jesus Kristus som sin personlige frälsare, vilket de accepterade. Under det kommande året blev de döpta i den helige Ande och brinnande för Kristus. De vaknade tidigt i gryningen för att vandra i grannskapet och predika evangeliet och åka på evangelisationsresor till omgivande byar.

– Vi försökte bokstavligen göra det som Kristus gjorde, berättar Emmanuel. Jag saknar de dagarna. Den kristna tron betyder allt för mig. För mig är tro mitt liv och mitt liv är tro.

Vad betyder församlingen för er?

Både Emmanuel och Charlotta är medlemmar i metodistförsamlingen i Vasa. De två senaste åren har Emmanuel varit ordförande för församlingsrådet och predikat ungefär en gång i månaden. Charlotta leder lovsången då familjesituationen tillåter.

– Kyrkan betyder mycket för oss, säger Emmanuel. Den känns som en familj.

Intervju: Birgit Grönqvist Bild: Privat

Årskonferens i Grankulla

”Olika tillsammans?!” Välkommen till årskonferens i Grankulla 22–25 september i Arbetarakademin, Gamla Åbovägen 14. Fina utrymmen och övernattningsrum. Bland talarna är Markus Österlund som har haft en flyktning inneboende och delar sina erfarenheter om ras och kultur. Rum för en person kostar 56 €/dygn, rum för två personer 88 €/dygn. Rumsbokning: Arbetarakademin Tuija Timonen, tfn 050 354 1246 eller tuija.timonen@akademia.org.

Herdabrev för försoning och fred

Flyktingar på metodistförsamlingens flyktingförläggning i Cluj-Napoca i Rumänien. Foto: CSE

Frid lämnar jag kvar åt er, min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Känn ingen oro och tappa inte modet. Joh 14:27.

Det är krig i Europa. Ryssland har invaderat Ukraina, en fri självständig demokrati. Krig och våld är ondskefulla och leder alltid till enorma kostnader på det rent mänskliga planet. Det kristna budskapet pekar på försoning och aldrig på krig eller våld som en lösning i en situation av konflikter.

När vi står inför denna ondska, ber vi om en logik som är annorlunda än den som är baserad på geopolitisk tävlan. Vi ber om en förändring och förvandling av ledares hjärtan och sinnen, vi ber om en deskalering och dialog istället för krig. Metodistkyrkans sociala principer säger: "Vi beklagar krig djupt och uppmanar enträget till en fridfull lösning av alla konflikter bland nationerna. Från början har det kristna samvetet kämpat med de tuffa realiteterna våld och krig, och detta onda frustrerar verkligen Guds kärleksfulla syften för mänskligheten. Vi längtar efter den dag när det inte ska vara krig längre och människor lever tillsammans i frid och rättvisa".

Vår centralkonferens består av nordiska, baltiska och eurasiska länder, som inkluderar Ryssland och Ukraina. Den kristna församlingen är inte nationalistisk och våra relationer med bröder och systrar i andra länder begränsas inte genom nationalitet eller kultur. Vi har djupa relationer med metodister i Ukraina och Ryssland och även om vi är influerade av våra kulturer och vår politiska verklighet får vi aldrig låta detta hindra eller förstöra vår enhet i Kristus

Vi står med metodisterna i Ukraina och ber om beskydd, försoning och fred. Vi ber för pastorer, ledare och församlingar i United Methodist Church i Ukraina; må Gud låta deras vittnesbörd om försoning och frid föra in styrka och hopp till det ukrainska folket. Vi ber för biskop Eduard Khegay, som är biskop i både Ryssland och Ukraina, må Gud ge honom den vishet och nåd som han behöver i sin tjänst och i sitt ledarskap i dessa utmanande omständigheter. I Norden och Baltikum, Norge, Finland, Estland, Lettland och Litauen har alla dessa länder gränser till Ryssland, dessutom gränsar Lettland och Litauen till Belarus. I de baltiska länderna speciellt, orsakar invasionen av Ukraina stor oro.

Metodisterna i de nordiska länderna står med metodisterna i Estland, Lettland och Litauen – i bön om beskydd och frid. Må kyrkans vittnesbörd om försoning och frid i Kristus erbjuda hopp och styrka till folket i de baltiska länderna. Under den kommande veckan går vi in i fastetiden, vilket innebär en tid av bön och rannsakan. Jag vill kalla alla våra församlingar till förbön för folket i Ukraina och för ledarna i världen, de som har makt att föra in ett slut på krigandet. Jag kallar alla församlingar till bön och fasta för försoning och frid i världen. Må Han beskydda oss alla från krigets eskalering och spridande och må vi följa Honom på Hans väg i sanning och frid.

Må Kristus vara nådefull mot oss alla.

Biskop Christian Alsted

Metodistförsamlingar hjälper flyktingar

Kartan visar metodistförsamlingarna i Ukraina. Det finns tio församlingar med sammanlagt 350 medlemmar (2017). Mitt i mörker och förtvivlan vill man sprida hopp och värme till nödställda människor.

Publicerad av Nordiska och Baltiska biskopskontoret i Köpenhamn.

Den 24 februari började kriget, tre veckor senare har 3 miljoner ukrainare lämnat landet och strömmen av flyktingar fortsätter att välla ut till grannländerna. Hittills finns inga rapporter om att någon av metodistkyrkorna bombats, men med undantag för en församling nära östgränsen till Donbas-området har alla församlingarna tvingats ställa om sin verksamhet.

Församlingen i Uzhgorod i sydväst ligger på gångavstånd till en slovakisk gränsövergång och tillsammans med grannförsamlingen i Kaminitza har de upprätthållit en mellanstation för omkring fyrtio flyktingar på väg vidare. Pastorerna i Kiev har tillsammans med några medlemmar flyttat till en plats nära den polska gränsen och där upprättat en liknande mellanstation för vila och proviantering för dem som är på väg västerut.

På den västra sidan av gränsen till Ukraina har metodistförsamlingarna, liksom många andra församlingar, frivilligorganisationer och privathem öppnat upp för de många flyktingarna. I nödens stund visar det sig att det finns oerhört mycket godhet och välvilja. Mitt i mörkret och förtvivlan sprids hopp och värme. Man hjälper flyktingar kontakta släkt och vänner, vilket många ukrainare har i de västeuropeiska länderna. Och de som inte vet vart de ska ta vägen får hjälp med att kontakta myndigheter och få uppgifter om sin officiella status.

På järnvägsstationen Budapest-Kitel i Ungern står metodister och tar emot flyktingar som väller ut från de fullsatta tågen från bl.a. Uzhgorod-hållet. Församlingen i Michalovce i Slovakien har tagit emot en grupp afrikanska studenter som flytt från Kiev.

Församlingen i Cluj-Napoca i Rumänien öppnade ett allaktivitetscenter förra året. Det var ett modigt beslut att hyra det tidigare Hanul Fullton-hotellet. Nu fylls det av ”gäster” som flytt från Ukraina. Här liksom på andra ställen är det mest kvinnor och barn som får en tillfällig plats att andas ut och vila innan man ser sig om att komma vidare eller stanna mera permanent. Den lokala befolkningen visar stor välvilja och man har också organiserat resor till gränsövergången med mat och toalettartiklar.

UMNews, och UMC/Hans Växby

Rådet för mission i Finlands svenska metodistkyrka har beslutat att starta en insamling för Ukraina. Pengarna går via biskopskontoret i Schweiz som koordinerar och distribuerar de insamlade medlen. Understödet går till lokalförsamlingarna i Polen, Slovakien och Rumänien som tar emot flyktingar. Se Rådet för missions e-postmeddelande om insamlingen.

Samtal över en kopp kaffe

Mohammed är en 22-årig kille från Afghanistan, som kom till Sverige i slutet av år 2015. Han har fått uppehållstillstånd och arbetar nu på ett äldreboende i södra Sverige. Han är medlem i Metodistkyrkan. Över en kopp kaffe samtalade han med Hans om sitt liv. Vi kallar honom Mohammed.

– Jag föddes i Gazni i sydöstra Afghanistan, berättar Mohammed. Jag har två yngre bröder, en omkom i en trafikolycka 2017. När jag var 6 år blev vi tvungna att fly från Gazni och Afghanistan efter det att pappa hade blivit mördad av pastoner. Jag är hazar och det är ett utbrett hat mellan dessa folkgrupper. Vi var tvungna att fly och vi tog oss till Kabul, huvudstaden i Afghanistan, där min farbror bodde. Men vi kunde inte stanna länge där, då pastonerna letade efter oss. Både min farbror och hans familj och vi blev tvungna att fly vidare till Iran. Där bosatte vi oss i Teheran, huvudstaden i Iran.

I Teheran började Mohammed i skolan, men ganska snart slutade han skolan för att börja jobba för att få in pengar till familjen. Hans mamma sydde kläder och själv började han att jobba på en handels-trädgård med att vattna växter, sedan blev det många andra jobb. Utöver dessa arbeten hjälpte han till med att sy kläder så att mamma inte skulle behöva arbeta hela tiden. Efter några år började farbrodern att anklaga dem för att det var deras fel att han och hans familj behövde fly. Det blev ovänskap mellan familjerna och när Mohammed närmade sig 15-årsdagen, sa hans mamma att han måste ge sig av. Hon var också rädd att farbrodern skulle göra något, så att Irans polis skulle gripa honom och skicka honom tillbaka till Afghanistan.

I början av sommaren 2015 tog Mohammeds mamma ut all sin besparing och skickade iväg honom. Han tog sig till gränsen mot Turkiet där smugglarna hade samlat ihop 70 personer i olika åldrar. De hade en vandring på tolv timmar framför sig. Det var en mycket tuff vandring. När de kom över gränsen ringde han till sin mamma och då kunde hon föra över pengar till smugglarna. Sedan skulle de ta sig med båt över till Grekland.

– Smugglarna hade en nio meter lång gummibåt med utombordsmotor, berättar Mohammed och alla 70 personer var med i båten. När de närmade sig Grekland kom en grekisk polisbåt och stoppade dem. De tog utombordaren och slängde den i havet och sa åt dem att återvända. Innan polisen lämnade dem, så tog en av poliserna en kniv och stack hål i båten, säger Mohammed.

– Det blev panik och man turades om att försöka täppa till hålet. Båten var mer än full, men man kunde inte täppa till hålet. Ungdomarna fick gå i vattnet och hålla sig fast vid relingen för att båten skulle hålla sig flytande, berättar han. Det blev mörkt och rädslan spred sig bland passagerarna. Då kom det en polisbåt från Turkiet, men de hade inte plats för alla utan tog bara med sig familjerna. Vi som var kvar kämpade på och tröttheten och kylan blev bara värre och värre, minns Mohammed. Efter en lång stund kom det en båt till undsättning, fortsätter han. Jag var så utmattad att jag inte minns någonting från det att båten kom och jag vaknade på stranden. Jag frågade: "Var är jag? Är jag i Grekland?" Jag var tillbaka i Turkiet.

Mohammed tog kontakt med sin mamma och sa att han ville komma tillbaka, men hans mamma sa att han måste ta sig vidare. Några dagar senare var det dags igen för ytterligare ett försök att ta sig till Grekland. Mohammed var mycket rädd och han grät, men han visste att han måste ta sig vidare. Han satte sig mitt i båten och gömde huvudet i sina händer och tårarna bara rann.

– Han som körde båten försökte lugna oss med att säga: "Jag har kört här mer än elva gånger och det här kommer att gå bra. Ni behöver inte vara rädda," säger Mohammed. Det hjälpte inte mig, jag var rädd hela vägen. När vi kom till Grekland var alla glada och många grät. Jag tog mig till Aten, fortsätter han och där kom jag i kontakt med fem andra killar och vi bestämde oss för att ta oss till

Tyskland. När de kom till Tjeckien blev de gripna av polisen och fick sitta tre månader i fängelse. Det bodde fem personer i varje cell och varje kväll kollade vakterna att rätta personer var i cellen. Efter tre månader blev de släppta eftersom de var minderåriga och de fick en liten lägenhet i Prag. De bodde där några dagar, men de kände sig aldrig trygga. En av killarna i gänget hade hört att det skulle vara bra i Sverige. De samlade ihop till tågbiljett och tog med sig alla sina kläder och gick till centralstationen. Där fixade de biljetter till Wien och sedan vidare till Hamburg via München. När de kom till Malmö gick de till Migrationsverket. Mohammed blev placerad i en stad i södra Sverige, som hade ett boende på en mindre plats.

Mohammed visste inget om uppehållstillstånd, utan trodde att när han fick sitt LMA-kort så innebar det att han fick stanna i Sverige. Efter några månader förstod han att det inte var säkert att han skulle få stanna. Det dröjde mer än ett år innan han blev kallad till intervju på Migrationsverket och under den här tiden träffade han kompisar som rökte, drack alkohol och även använde droger. Men han hade även kommit i kontakt med Hans och Bodil genom en kompis och börjat att vara med på samlingar hemma hos dem. När han fyllde 18 år fick han inte bo kvar på Migrationsverkets boende, då fick han flytta hem till Bodil och Hans. Han blev en bekännande kristen och lät döpa sig och bli medlem i Metodistkyrkan, men drogerna kunde han inte släppa.

– Gud har lämnat mig eftersom det bara blir fel, tänkte Mohammed. Det finns säkert ingen Gud.

Han flyttade in till en kompis och suget efter heroin blev starkare och starkare. Han stack från kompiserna och bodde på gatan i nästan två månader. En kväll satt han utanför Domkyrkan hela natten och rökte, grät och sa till Gud: "Varför har det blivit så här? Hjälp mig!!" På morgonen tog han sig till skolan där han gått och fick hjälp med biljett till en kompis i Piteå. Väl i Piteå var de tio första dagarna förfärliga. Han hade ont i hela kroppen och visste inte vad han skulle ta sig till. Han duschade kallt flera gånger om dagen. Sedan började det vända och efter 15 dagar mådde han ganska bra. Han tog sig tillbaka till södra Sverige, fick börja i skolan igen och gick till NA (anonyma narkomaner). Detta har blivit hans räddning och han är tacksam till Gud att han hörde honom där vid Domkyrkan.

Idag har Mohammed permanent uppehållstillstånd. Han har fast jobb på ett äldreboende som vårdbiträde och han har en termin kvar för att bli undersköterska. Julen 2020 var han och hälsade på hos sin mamma och lillebror. När han kom dit hade mamman ordnat en överraskning åt honom. Hon hade utsett en fru åt honom. Så när Mohammed kom tillbaka till Sverige var han gift och när frun flyttar till Sverige ska de ha ett bröllop i kyrkan. Han går regelbundet på NA:s möten och han talar med Gud varje dag. När vi avslutar vårt samtal säger Mohammed: "Gud finns över allt och han finns runt mig hela tiden, det bär mig om dagarna."

LMA är lagen om medmänsklig asyl. Då får man vara i Sverige under sin asyltid. Skolan innebär en språkintrödn och att man läser in grundskolans ämnen från årskurs ett till och med årskurs nio. Man läser åk 1–3 på ett år, åk 4–6 på ett år och åk 7–9 på ett år. Har man gått i skola innan man kom till Sverige, kan man kanske börja t.ex. i årskurs fyra.

Vad hörs?

Vi behöver varandra. Pastorn och en ansvarsperson berättar lite om vad som händer i deras församlingar.

Gamla Karleby

– Församlingen har varit utan pastor ganska länge. Sedan har det också varit coronatider. Församlingen har varit lite på sparlåga, säger församlingsrådets ordförande Jenny Jansson. Nytt för i år är samarbetet med den evangelisk-lutherska församlingen och söndagsskolan. Våra barn får delta i deras söndagsskola och vi leder söndagsskolan 2–3 gånger per termin. Det har varit bra, eftersom vi inte är så många aktiva i församlingen. Det har frigjort resurser för oss.

I övrigt har vi gudstjänst varannan söndag och varannan gång läser vi Bibeln och ber. Det fungerar bra tycker vi, säger Jenny. På onsdagar är det bönesamling. På försök har vi nu någon fredag "Kyrkjam". Då inbjuds vem som vill att komma och spela musik tillsammans i grupp. Man övar in några sånger och senare på kvällen kommer de som vill vara med och lovsjunga. Glädjande nog har några ungdomar varit med, säger Jenny.

Grankulla

– Det finns många flitiga händer i församlingen som används både till att snygga upp kyrkan och till att hjälpa människor i nöd, säger Monica Lundgren. Under mars månad förnyade vi beklädnaden på altaret och målade en liten tambur. En möbeltapetserare hjälpte oss med arbetet och hon skänkte sin arbetsinsats till oss, eftersom hon under ungdomsåren tillbringat mycket tid i kyrkan och på läger på Jumijärvi!

Vi gör vårt bästa för våra flyktingar från Mellanöstern och nu har vi också människor från Ukraina som bor i grannskapet. En församlingsmedlem har ordnat resor till Warszawa och fört förnödenheter dit och hämtat krigsflyktingar till Finland.

Kalendern

Gemensam offerdag är den 10 april till förmån för Metodistkyrkans Ungdomsförbund (MKU). Inbetalning görs till MKU, se www.metodistkyrkan.fi/kontakt.

Inspirationshelg 13–15 maj på Pyysalon toimintakeskus i Kangasala. Vivian och Boris Salo delar Ordet, Andreas D. Forsblom leder lovsången och omgivningarna bjuder på den vackra naturen. Helgen kostar 160 €, 170 € för pastorer och medarbetare med ankomst fr.o.m. fredag lunch. Anmälan till pastor Camilla Klockars (camilla.klockars@metodistkyrkan.fi) senast 15 april. Meddela om eventuella allergier. Vi önskar att alla som ämnar delta är med hela tiden för gemenskapens och helhetens skull.

Gemenskapsdag i Ingå lördagen den 21 maj från kl. 10.30 i Taborkyrkan, Västankvarnsvägen 111, Ingå Station. Rundtur i omgivningarna, lunch på före detta byskolan på restaurang Scola i Barösund och gemenskapsstund i Taborkyrkan. Efter kaffet hemfärd cirka kl. 17. Anmälningar per e-post till christel.hellsten@gmail.com eller telefon tisdag, torsdag, fredag 040 960 6037 senast 30 april.

MKU:s barn- och familjeläger 20–23 juni på Kavalahhti lägergård i Ingå. Lek, sång, simning, bastu och andakter tillsammans. Program för barn i olika åldrar. Egen tid, diskussioner och samvaro för vuxna. Pris: 0–3 år gratis, 4–12-åringar 80 €, vuxna och tonåringar 90 €, familjerabatt minus 50 %. Anmälan till Henna Wilkman, henna.wilkman@hotmail.com, senast 6 juni. Möjlighet att söka friplats tack vare bidrag från Brita Maria Renlunds minnesfond, kontakta styrelsen@mku.fi med en fritt formulerad ansökan. Mer info www.mku.fi.

Tjänster

Pastor Anett Nyman från Vasa Missionskyrka, fortsätter sin tjänst som församlingscoach och församlingsarbetare i Metodistkyrkan i Jakobstad t.o.m. 30.6.2022. Metodistförsamlingens pastor i Jakobstad Sarah Tiainen har fått fast heltidsanställning på Ekumeniska rådet fr.o.m. 1.1, där hon fortsätter som Ansvarsveckans koordinator. Hon fortsätter till slutet av augusti i församlingen som ansvarig äldste utan anställning och som församlingsrådets ordförande.

Jan-Erik Andelin blev från februari skrivande redaktör och ledarskribent på Kyrkpressen. Före det jobbade han tolv år som journalist för Hufvudstadsbladet, bland annat som korrespondent i Stockholm för de nordiska länderna. Han har varit chefredaktör för Nya Budbäraren i två repriser. Första gången var 1989–1991 och då tog han över efter Hans Växby som hade blivit vald till biskop. Andra gången var från det att vi slog ihop tidningen med Rauhan Sanomia 2013 och då fortsatte han till 2015. Därefter tog Hans Växby över igen. Jan-Erik är medlem i metodistförsamlingen i Borgå.

*När han i dunkel örtagård
i ångest för oss led,
han av all världens
synd och skuld
till jorden tyngdes ned.*

*Den vånda som han utstod där
ej någon fatta kan,
och ej hur dyr den seger var
som Jesus åt oss vann.*

*Jag glömmmer ej Getsemane
där Jesu kamp jag sett.
I nattens bön hans vilja blev
med Faderns vilja ett.*

ur Psalmer och Sånger, nr 139:2–3
foto: Sinikka Söderholm

KUSTBANDET Årgång 2 Grundad i mars 2021

En tidskrift för kristen gemenskap och lärjungaskap.

Utgivare och ansvarig redaktör:

Birgit Grönqvist, e-post: birgit.gronqvist@metodistkyrkan.fi

Layout och tekniskt stöd:

Camilla Stjernvall

Metodistkyrkan finns på webben på www.metodistkyrkan.fi och hittas på Facebook på Metodistkyrkan i Finland.

Nästa nummer utkommer i slutet av maj 2022. Materialet bör vara inlämnat senast den 2 maj.